

Dage, varede det 12 Dage, inden man kunde faae Telegrafen til Værp i Stand, og det er dog en kortere Bei end til Bornholm. Men, som sagt, vi have i lang Tid ligget udenfor Landet, i Slesvig, og det er endnu ikke rigtig gaaget op for Postvesenet, at vi ere komne til gamle Danmark. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister vil overveie denne Sag; han vil da se, at det ikke er saa ganske forfækkelig overdrevent, hvad jeg her har sagt.

Th. Nielsen: Det høie Thing vil se, at et andet æret Medlem i Forbindelse med mig er til § 7 frenkomet med forskellige Betragtninger i Anledning af den Maade, paa hvilken Klasse-lotteriet administreres. Vi have erkjendt, som man ikke kan Andet end erkjende, at Lotteri-vesenet giver et ganske vist ikke ringe Overskud, nemlig henimod 300,000 Rd; men vi have tillige ikke villet undlade at bemærke, at den Forudsætning, fra hvilken man gif ud ved Loven af 6te Marts 1869, ingenkunde har holdt Stik, den nemlig, at Spillet i de udenlandske Lotterier skulde komme, om ikke til at ophøre, saa dog at formindskes, og det uagtet man jo i selve Loven har indsat betydelige Mulktter for Bekjendtgjørelser i indenlandske Blade fra udenlandske Lotterier. Ikke desto mindre florerer jo, som Enhver, der har set Noget paa disse Forhold, veed, de udenlandske Lotteriers Forretninger her i Landet i forbausende Grad; vi have været enige om, at den Maade, hvorpaa vort Lotteri i det Hele administreres, ikke er ganske uden Skyld i, at Sligt kan gaa, idet vi tro, at Lotteriet, i det Mindste ikke paa alle Punkter, administreres saa forretningsmæssigt som ønskeligt. Naar jeg siger „forretningsmæssigt“, tænker jeg voved paa den Maade, paa hvilken en privat Mand vilde administrere Lotteriet, om det var hans eget, og han var raadig derover. Vi tro heller ikke, at den Maade, paa hvilken Generaldirektoratet for Skattevesenet og Inspektoratet for Klasse-lotteriet i det Hele søge at faae deres Underordnede til at tie, er rigtig. Jeg for min Del hader Despoti paa alle Punkter, ogsaa overfor underordnede Embedsmænd; at de skulle holdes til Laushed i Kraft af et Magtsprog, finder jeg mindre rigtigt; men der er under 10de Januar 1870 udgaaet et Cirkulære fra Klasse-lotteriinspektoratet, som vigtigstnok smager mig adskilligt af Despoti. Jeg tror ikke, at den ærede Formand kan have Noget imod, at jeg oplæser en 3—4 Linier af dette Cirkulære; det er kun 6 Linier i det Hele. Det lyder saaledes: „Generaldirektoratet for Skattevesenet har paa givne Anledning anmodet Inspektoratet om at gjøre de Herrer Klasse-lotterikollektører bekjendte med, at det ikke vil kunne taales, at Kollektørerne, der ubeløffende ere antagne i Lotteriets Lørv og selvfølgelig ere pligtige til at virke for dets Fremme, offentlig eller i Dagbladene eller paa anden Maade, under

deres Navn eller anonymt, direkte eller indirekte undergive Lotteriets Omordning og de i Forbindelse dermed staaende Forhold nogen Kritik og selvsølgelig allermindst en saadan, der ligeoverfor det store med Forholdene i det Hele ikke bekjendte Publikum mulig kunde virke skadelig paa Lotteriets Anseelse og Affætning.“ Det er dog en ganske mærkvaerdig Omhu, man har for det uvidende Publikum i den Henseende. Det kan vel være, at Kollektørerne saavel som mange andre Embedsmænd kunde paa sine Punkter mere have deres eget Lørv for Die end Publikums; det skal jeg indrømme, men paa den Maade at bringe dem til Laushed finder jeg uheldig, og ved Siden af den Indrømmelse, som jeg gjorde, maa jeg dog tilføie, at det kunde dog vel være, at netop Klasse-lotterikollektørerne, der daglig leve i Forretningerne, paa adskillige Punkter kunde faae en Indsigt om, at Mangler virkelig finde Sted, og at de ikke offentlig maatte komme frem dermed i Dagbladene, hverken med Navn eller uden Navn, finder jeg som sagt urigtigt. Svareledes man i Dyrigt vil bære sig ad med at faae Folk til at tie uden Navn, veed jeg ikke; men Inspektoratet maa vel have Midler dertil; i det Mindste hedder det saaledes i Cirkulæret, som jeg har oplæst. Jeg tror dog virkelig ikke, at alle de Klager, som indkomme fra Spillerne saavel som fra selve Kollektørerne, ere aldeles ubegrundede. Jeg skal saaledes nævne, at f. Ex. de gamle Sedler skulle tilbageleveres hver Gang, de skulle fornyes. Det synes virkelig næsten at være mindre høflig at forlange, at Spilleren skal staa med sin gamle Seddel i Haanden, inden han kan faae en ny, og dersom den gamle Seddel er bortkommen, kan han ikke faae en ny, medmindre han selv skriver en Ansøgning derom til Inspektoratet. Jeg tror, at det maa indrømmes, at der er et Omstøb deri. Skal der være Kontrol med Kollektørerne, og jeg indrømmer, at det maa der være og paa sine Steder en skarp Kontrol, saa maa der være andre Veie end et saa forfærdeligt Omstøb, der ogsaa viser sig i den Retning, at medens Inspektoratet tidligere har kunnet besørge Arbeidet ved Hjælp af 3 Personer, maa det nu have 15—16 Personer til Raadighed. Ligeledes finder jeg den Maade mindre rigtig, paa hvilken man fortolker Stempelloven. Det hedder nemlig i Stempelovens § 57, at enhver Lotteriseddel stemples med et 4 Skillings Frimærke; men naar der saa forlanges en gjennemgaaende Lotteriseddel, som dog kun er een Seddel, forlanges der en Stempelafgift af 24 f. Jeg tror, at det hverken er i Statskassens eller i Spillerens Interesse, thi det har jo til Følge, at der er Ingen, der tager gjennemgaaende Lodder, da de ikke have Spor af Fortjeneste derved, og det vilde jo dog i mange Henseender være gavnligt, om Mange toge gjennemgaaende Lodder. Jeg har ikke villet undlade at komme med disse Par Bemærkninger